

K. M. A.

(Kvindelige Missions Arbeidere)

Kvartalshilsen

Nr. 1
Januar 1921

Bladet utkommer 4 gange aarlig og koster kr. 1.50 for aaret.
Kan bestilles paa alle postanstalter og i eksped., Keyserstgt. 13.

14. aarg.

„Den, som vil være den ypperste blandt eder, han skal være eders træl“.

(Matt. 20, 27). (Matt. 20, 20-28).

Jesu liv er idealet av et menneskeliv efter skaperens vilje.

Jesus var jo menneske, *sandt* menneske.

Han kom ikke iblandt os i sin egenkap og skikkelse som Guds søn, men han hadde avklædt sig sin guddommelige herlighet for at bli mennesket lik i dets fornedrelse og lidelse.

I ham kom atter det billede frem som var gaat tapt i Adam.

Det første menneske var faldet for fristelsen til at ville bli Gud lik, vel at merke ikke i hans kjærlighet, men i hans magt og kundskap, og derved sank det ned i fortapelse.

Og denne fortapte tilstand befinner ethvert ufrelst menneske sig endnu i. Guds kjærlighets underfulde sindelag er mistet, og menneskets selvvisthets forstyrrende og fredløse sjælstilstand viser alle vegne sit vrængbillede frem.

Det naturlige menneske vil herske.

Det, der skapte paradiset, var kjærlighetens harmoni, hvor den ene tjente den anden.

Det er jo det *guddommelige sind*.

Og det ser vi hos Jesus; like til det sidste øieblik levet han det som han uttalte om sig selv:

«*Menneskesønnen kom ikke for at late sig tjene, men for at tjene . . .*»
(V. 28).

Den menneskelige faldne natur derimot benytter de kilder den eier av kundskap, rikdom, magt og samfundsfordele, til at indta en *herskende stilling* og «*la sig tjene*».

Denne verdens fyrster og store bruker myndighet og hersker (V. 25), men Jesus kom for at ta den *ringeste* plads. Han fandtes i skikkelse som en træl, han hadde fornedret sig selv og nedlagt al egen myndighet.

Det er i dette fotspor, en Jesu discipel formaner til at træde. Og et saadant liv sætter spor.

Men dertil behøver vi at fylles med Hellig-Aanden.

Det er hensigten med aandens daap, at vi ved den skal faa kraft til at træde i hans spor, der kom for at tjene.

Det er naade at maatte overgi sig til Gud og at tjene ham, ja det er livets lykke.

Vi ser det samme sindelag i Paulus, der glædede sig ved selv at bli ofret under betjeningen av menigheten (Fil. 2, 17).

Og i samme spor vandrer den skare, der forstaar Herrens kald og følger lammet, hvor det gaar (Aab. 14, 4).

Og verden venter paa disse Jesu sande efterfølgere.

Den er bundet i selvets trældom og venter paa Jesu disciple, for hvem det er blit livets høieste lov *at tjene*.

Der findes en tredobbelt tjeneste, først den, vi nævnte, at tjene Gud av et udelt hjerte, dernæst at tjene sine meddisciple og endelig de bundne og fortapte.

Det første kjendte Israelitterne i den gamle pakt, men kun efter bokstaven, nemlig i overholdelsen av de ytre bud og skikke.

Paulus kunde derimot si om Jesu disciple, at de tjener ikke i bokstavens (lovens) gamle væsen, men i *Aandens ny væsen* (Rom. 7, 6), nemlig i Kristi sind og aand, i kjærlighet.

Hellig-aandens virken gaar ut paa at nedbryte det gamle væsen, baade det syndbesmittede og det lovbundne, saa de hellige blir *beredte* til tjeneste, først den indbyrdes til oppbyggelsen i kjærligheten (Ef. 4, 12. 16).

Kun paa den maate kan menigheten ære Gud og røkte sin opgave overfor den fortapte verden.

De første kristne var eet hjerte og een sjæl, og da fløt de levende vandstrømme.

Partiskhet og partisind er herskesyke og findes ikke i Hellig-Aanden, men er nedefra, fra mørkets aand. Jesu rene tjenersind rækker broderhaand til *alle* de hellige.

Da Israels folks tale blev denne: «Jeg vil ikke tjene» (Jer. 2, 20) faldd de fra Herren.

Hvilken tilskyndelse maa denne løshetens og frafaldets tid ikke være for menigheten til at forstaa, at den trænger til at bli iført aandens kraft, først for at kunne *tjene Herren uten frygt* (Luk. 1, 74), og dernæst for at kunne bli et levende vidnesbyrd om Jesu sindelag indbyrdes og utadtil!

Og her gjælder det ikke magt og styrke, men kun om at fremstille sig helt for Herren. Ti det er ved offeraltret, Herren adler os til tjeneste. Gjennem Jesu offer renses samvittigheten baade fra synd og døde gjerninger, og *fremstiller vi os da som et heloffer, skal han svare med ild.*

En oppbarelse

som gavs åt en Jesu lærjunginna, vilken för ett par år sedan flyttades hem.

Jag hade sovit lungt och gott. Plötsligt väcktes jag som på befallning och var

med ens klarvaken. Klockan kunde vara mellan 3 och 4 på morgonen, ty en svag ljusning märktes i öster. Jag hörde ingen mänsklig röst, och dock förman jag tydligt, att någon talade till mig. Med vidöppna ögan såg jag ej ett enda föremål, men inom mig var liksom ett vaket öga, och så vaken och medveten om allt var jag, att jag sade till mig själv: «Här lönar sig ej, att du anstränger dig för att se, ty dina ögon duga ej här».

Men själens öga hade upptäckt en gestalt. Han var varken strålände eller ens ljus, men inuti honom var ett sken, som svagt strömmade ut och gjorde, att själens öga upfångade hans drag och uttryck. Jag blev ej rädd, ty jag förstod, att det var Jesus, och hjärtat jublade honom till mötes, såsom sin käraste vän. Hans blick var ej sträng, men o så allvarlig, och jag kände, som om jag varit förmäten i att först tilltala Honom.

«Nu skall du dö», sade han. Ej heller nu blev jag rädd, jag tyckte blott det var underligt, ty jag var ej sjuk.

«O», sa jag, «tack, tack! Skall jag få dö så här lätt utan plågor och gå till Dig?»

Mästaren fäste åter sina ögon på mig, och ännu en gång fick jag en känsla av att jag varit förmäten som talat. «Du skall ned i den mörka dalen». — «Men Du, Herre, går ju med mig?» avbröt jag hastigt. Åter vilade Mästarens blick på mig, men Han svarade ej. — «Dina goda gärningar hjälpa dig ej igenom det trånga passet. — «Herre, jag har aldrig trott det. — «Du har det». — Jag ville göra invändningar, jag blev så verkligt förvånad, ty jag tyckte mig aldrig ha räknat på några goda gärningar hos mig, men inför Herrens allvarliga blick blev jag stum. — «Ditt medlidande i andras nöd hjälper dig ej genom det trånga passet». — «Herre, jag har aldrig väntat det». — «Du har det». Åter blev det tyst, ty jag vågade intet säga. «Dina böner för människors frälsning, din kärlek till missionen hjälper dig ej.» — «Herre, jag har aldrig tänkt det.» — «Du har det. Medmänniskors vänliga ord till dig eller om dig hjälpa dig ej.» — «Herre, du vet jag har aldrig tagit dem åt mig.» — «Du har det. Dina böner, din åtra efter renhet, ödmjukhet och likhet med mig hjälpa dig ej.» — «O, Herre, Herre!» Mina invändningar blevo allt mattare, de blevo snarare en vädjan om tillgift, därför att jag aldrig sett mig själv i sanningens ljus, och för varje sats Mästaren sade, gick det liksom en stråle från det där ljuset, som var inuti Honom, in i mig och lyste upp mitt hjärta, och jag förstod, att Jesu kommit för att i kärlek hålla räkenskap med mig, innan jag skulle ned i den mörka dalen.

Emellertid hade scenen förändrats. Mästarens ord hade berövet mig allt eget. Jag tyckte mig stå mitt i ett hav, ej land någonstades, endast böljor som gungade. Jag sökte efter något att hålla mig i — men ej et strå. Då minnes jag den kämpande själens ord: «Ej med ett strå av egen grund att bygga på». Huru olika att sjunga detta och erfara det! «Herre, Herre», utropade jag, «är jag så gränslöst fattig?» Detta var förödmjukande. Åter talade Mästaren, lika allvarligt och vänligt. «Du har blivit fattig, på det att jag må få göra dig rik. Jag blev fattig för människors skull, men det var ingen som gav mig i min stora fattigdom». — «O, Mästare!» Jag hade velat falla till Hans fötter men kunde ej för de mörka, vaggande vågorna runt om mig. Mästaren var tyst en stund, så sade Han: «När du nu sett din stora fattigdom, är du då villig att taga emot mina gåvor?» — «Ja, Herre!» — «Är du nöjd med det medlidande, som förtärde mig för människors skull?» — «Ja Herre!» — «Är du nöjd med de goda gärningar Jag gjort?» — «Ja, Herre!» — «Är du nöjd med de böner Jag uppsänt, de tårar Jag gjutit för din och världens frälsning?» — «Ja, Herre!» — «Är det dig nog, att Jag alltjämt offrar böner för ditt bevarande och din tillväxt?» — «Ack ja, Herre!» — «Är det dig nog, att Jag frambär inför min Fader det erkännande, som tillkommer mig, även om du skulle bli glömd och förgäten?» — O, Herre, Du vet det.»

Ännu en gång kom känslan av en oändlig ödslighet över mig. — «Så gränslöst fattig jag nu är!» — «Ja, gränslöst fattig på allt det som skulle hindrat dig att komma igenom det trånga passet. Men rik, ty nu, mitt barn, är allt mitt ditt. Allt, vad jag gjort, är nu ditt men obefläcket och fullkomligt. Och du själv är i mig, som hade du aldrig vidrörts av synden.» Vid dessa sista ord log Mästaren, och inför det leendet blev det mörka havet ljusst och vågorna lade sig stilla. Jag märkte, att jag stod på en klippa, och därför hade jag ej sjunkit, och nu växte klippen och snart var det fast mark överallt. «Havet var icke mer.» När jag nu stod på fast mark, vågade jag åter at se mig omkring. Då fångades blicken av en ny syn — det trånga passet: en mörk, svart tunnel, som tycktes bliva allt trängre och trängre, tills den stängde sig själv. «Men, Herre, där är ju ingen möjlighet att komma igenom!» — Mästaren svarade ej, men ljuset från Honom lystes på en smal, röd tråd, som tycktes komma från den plats, där vi båda stodo. Jag följde tråden med blicken och fann, att den liksom vaggade och böljade och att — när den kommit in i tunneln — utgick ett svagt, rött

sken från den. «Blodet», sade en röst inom mig, «endast blodet».

Jag ville vända mig till Mästaren, falla till Hans fötter och tacka Honom som givit världen denna räddning, den enda som kan föra själar genom det trånga passet, ty vad hade det ej kostat Honom att bereda denna frälsning! Men Mästaren hade glidit undan.

En stund väntade jag på budbäraren att han skulle komma, men han kom ej, och har ännu ej kommit. Men när han kommer, då vet jag, att jag skall vara så fattig som den som ej har ett strå eller en tråd att kalla sitt. Måne Herren Jesus då skall te sig och låta sitt ansikte lysa för det svagaste av alla sina barn?

S. H.

(Fra Svenske K. M. A.s organ «När och Fjärran».)

Alene i haab til Gud er min sjæl stille; fra ham kommer min frelse. Salme 62, 2.

Kristiania 26.—11.—20.

Mine kjære søstre i Herren!

Atter er et aar snart svundet, et aar fuldt av lidelser og nød for vore lidende og døende brødre og søstre nede i Armenien. Er der nogen i hele verden der mere trænger vor sympati og vor kjærlighet end dette folk der sitter i «dødens skyggedal»? Tænk, det er jo *vore brødre og søstre*, der lider og forfølges, er sultne og fryser. Hvor let vi vænner os til lidelse og nød, og hvor litet vi føler og lider med dem, som daglig dør, nogle en hastig død, andre tomme for tomme.

Vor brors blods røst roper endnu fra jorden til himlen . . . Sikkert vil Herren straffe tyrkerne for alle deres grufulde misgjerninger imot armenierne; men han vil ogsaa dømme de kristne nationer som lod det lille værgeløse folk forbløde uten at ile til dets hjælp.

Dog, om de kristne nationer ikke vil eller ikke kan hjælpe, saa *kan Herren*. Det er fra ham frelsen kommer, og det er alene i haab til denne vor stærke, trofaste Gud, at vor sjæl kan være stille, naar vi tænker paa det armeniske folk i dets grænseløse nød.

Herrens haand er ikke for kort til at frelse, og hans øre er ikke for tunghørt til at høre. Han hører vort rop han ser vore taarer, og om han end tøver med hjælpen saa er saken dog for hans aasyn, og vi maa bie paa ham (Job. 35, 14).

Og saa inderlig tak for trofast bøn og trofast virke for vort kjære armeniske folk i det svundne aar. Vi vil holde ved *i tro til ham, og vi vil takke ham*, fordi vi faar lov til at være med i arbeidet for de smaa forældreløse og alle de nødlidende. Hvor har ikke Herren rikelig velsignet det lille, vi fik naade til at gjøre, hvordan har han ikke gjort mange offervillige og drat flere med ind i arbeidet. La os bede om at alle «vore» barn maa bli vundne for Jesus og bli vidner for sit folk, og om at han vil styrke sine og gi dem kraft til at lide for hans navns skyld.

Jeg hadde jo troet, at jeg skulde sendt Eder en hilsen dernede fra til nytaar; men isteden sitter jeg endnu herhjemme. Jeg har været i tvil og kamp forat bli klar over Herrens vilje, da det for mig stod, som om han standset mig. Først var det lille Fridtjof, som det var umulig at ta med ut i denne farefulde tid og jeg syntes, det var uriktig at forlate ham, men turde dog gjøre det, da fru von Dobbeler, min kjære ven og medarbeider i Musch, som nu er i Tyskland, lovet at opdra ham sammen med sine 3 barn, indtil jeg kunde faa ham efter. Saa kom etterretninger om nye uroligheter og blodbad og dertil min høire haand som var riktig ond og tyk, og vi hadde netop bedt om, at Herren vilde helbrede den, om jeg skulde reise ut, men den blev bare værre. Herren har gjort mig helt stille i at vente, og det er saa godt at hvile i, at mine tider er i Herrens haand.

Den norske armeniekomite fandt ogsaa, at jeg burde vente, indtil forholdene blev bedre og min høire haand arbeidsdygtig for at være til nytte dernede. Det var paa grund av uroligheterne ogsaa uvist, om vi kunde

naa ind i landet. Det er ikke saa let at kunne gjøre saa litet; men Herren har ogsaa en kjærlig hensigt med dette og vil opøve mig i taalmodighet. Og kanskje han vil kalde en søster, som kan følge med ut, saa vi blir to. La os bede derom. Vi kunde da fra barnehjemmet virke ute blandt de mange kvinder. Maatte Herren lede os og vise, hvor *han* vil vi skal faa en liten gjerning. For mig staar det saa, at vi bør begynde et sted, hvor der ikke allerede er noget arbeide igang. Læg ogsaa denne sak frem for Herren i bøn, kjære venner.

Det har glædet mig meget at fru Grünhagen er reist ut i mit sted, og det er jo mulig, at Herren holdt mig tilbake forat faa hende ut, som er saa meget bedre skikket til at være mor for barna i «Emaus», hvor hun i saa mange aar har virket til velsignelse. Hun har nu været hjemme i ca. 7 aar og længes meget tilbake til Armenien — har heller ikke oplevet de forferdelige massakre. Bare hun nu maatte naa frem til Mesereh. Hun og søster Alma Johannson er ankommet til Constantinopel, men maa endnu vente der, vistnok paa grund av de urolige forhold. En amerikansk oberst, som arbeider i «Near Eash Relief» og skulde ind i landet er holdt fast i Samsum, ved Sortehavet, og faar hverken lov til at reise frem eller tilbake. Kurderne i Dersin — nær Mesereh — har gjort oprør imot tyrkerne og forenet sig med bolsjevikerne. Alt ser saa vanskelig ut dernede; men for Gud er intet umulig, saa han kan aapne veien for de to søstre, om det er efter hans vilje.

Jeg har hat brev fra det armeniske bureau i London, som sier, at der skal være over 100,000 forældreløse armeniske barn i Lilleasien og det doblete antal enker. Hvor disse tal taler til os om den store nød. Om situasjonen i Armenien skriver det arm. bureau i London, fra 27. august dernedefra: Utsættelsen av den endelige avgjørelse i orienten foraarsaker nåturligvis beklagelige følger for nogle

av Europas stater med hensyn til handel, militære omkostninger og hele den økonomiske tilstand; men de fleste nationer lider dog ikke mangel paa føde eller andre livsfornødenheter. I Armenien er folket derimot ikke alene berøvet de fleste livsfornødenheter, men de er i stadig krigsfare paa deres østre, sydøstre og vestlige fronter. En rapport, som nu netop kom fra Alexandropol beskriver nøden. Det er ganske almindelig at se sultne kvinder og barn vandre om paa markerne for at søke røtter og urter som tillæg til de knappe matrationer.

Paa grund av den politiske situations usikkerhet maa den armeniske republik mobilisere forskjellige klasser rekrutter forat styrke fronten ved Zangezour og Olti-egnen imot et mulig angrep av tyrkerne. Landets bedste mænd er derfor under vaaben og der er ingen utsigt til at fritta landets ungdom fra militærpligter, forat de kan ta fat paa gjenopbygningsarbeidet.

Mens det britiske keiserrike bekjemper det bolsjevikiske Rusland, kjemper det utmattede Armenien for sin eksistens. Fredstraktatens underskrift og anerkjendelsen av Armeniens uavhengighet synes ikke at bringe en merkbar forbedring i det armeniske folks stilling.

Tyrkerne er endnu i besiddelse av provinserne Van, Bitlis og Erzeroum, som ved fredsslutningen blev bestemt at skulde tilhøre Armenien. Endnu en vinter er nær, overgivelsen av disse provinser til armeniske tropper før neste foraar synes umulig. Men det betyr, at 300,000 flygtninge fra disse provinser er nødt til at tilbringe endnu en vinter er nær, overgivelsen av disse ser, som med nød og neppe kan føde og klæde sin indfødte befolkning.

Avskaaret fra havet ved sin geografiske grændse, er den armeniske republik endnu under en slags blokade og post- og telegrafforbindelsen er endnu ikke i regelmæssig gang, som man nu skulde ventet.

«The Orient News» — offentlig-

gjort i Constantinopel for de britiske tropper — indeholder nogle beretninger om armeniske forældreløse barns befrielse av tyrkernes hænder. En mængde av de ulykkelige piker og gutter, som under krigen var samlet i de saakaldte barnehjem, blev underholdt der av den tyrkiske regjering ved Talaat og Enver Pascha — utelukkende i den hensigt at omvende dem til Islam.

Britiske og armeniske agenter har siden vaabenstilstanden arbeidet forat redde disse armeniske barn. En britisk officer skriver følgende: «Vi hadde grund til at tro, at 12 av pikerne i det tyrkiske barnehjem i Kiaghathone — nær Constantinopel — var armeniske. Da de mænd, som forsøkte at utfri dem, henvendte sig til disse piker, begyndte de bitterlig at graate og protesterte mot at de var muhamedanere. En liten pike paa 9 aar sa at hun het Djelile. Jeg spurte hende da om, hvor hendes far, mor og brødre var. De er dræpt, jeg er den eneste, som er ilive», sa hun. «Hvem dræpte dem?» «Armenier». «Hvem har fortalt dig at dine forældre er dræpt av armeniere?» «Man har sagt mig det her i barnehjemmet». Jeg spurte hende om hendes navn; hun nølede litt, men sa saa: «Ønsker De at vite hele sandheten?» «Ja». «Vil De da love at anta mig som Deres barn?» «Ja det kan du stole paa». Da fortalte hun at deres landsby var oppe paa et litet bjerg, om hvor godt de hadde det der, og hvor lykkelige de var. Hendes far var den rikeste mand i landsbyen (i Zeitun).

«En dag», sa hun, «blev alle mænd samlet av tyrkiske gendarmer, og senere har man aldrig hørt noget fra dem. Jeg elskede min far saa høit, han var saa god. Derpaa blev min mor og de andre kvinder samlet og drevet ut av landsbyen. Mange av dem, ogsaa min mor, døde underveis. Skjønt jeg kun er en liten pike, har jeg set ting, som De aldrig har set. Vi naadde Aleppo og der forandret tyrkerne mit navn Siranusch til Djelile. Efterpaa bragte de mig til et hospital hvor vi

hver aften og hver morgen blev tvunget til at bede tyrkiske bønner. Saa hviskede den lille pike, at alle disse 12 piker var armeniske. Da hun hadde endt sin beredning kastet hun sig i mine arme og sa: «Jeg er bare en liten hjælpeløs pike, forlat mig ikke! — —»

Aa, husk paa alle de armeniske barn, som i tyrkiske hjem og barnehjem daglig paavirkes forat omvende dem til Islam.

Den lille armeniske republik ligger i Kaukasien og bestaar kun av de to provinser Erivan og Kars. Meningen var jo ved fredsslutningen, at Armenien skulde blit stort og faat adgang baade til Middelhavet og det Sorte hav; men det ser ikke ut til at de faar mere end provinserne Erzeroum, Bitlis og Van i det *tyrkiske* Armenien, men endnu er denne del i tyrkernes vold. Der er dog haap om, at Armenien ogsaa faar endel av Trapesunt med adgang til Sortehavet og kanske Mamure-el-Asis.

Hjertelige hilsener med tak for alt i det aar som svandt. Esaias 58, 10-11.

Eders
søster *Bodil*.

Der er ogsaa en ting til, som ligger mig meget paa hjertet, men som ikke vedkommer Armenien; men da Herren har mindet mig om det i længere tid, saa vil jeg bringe det frem for Eder. Det var om I vil be frem en reisesekretær til K. M. A. Det maatte være en K. M. A. søster, som hadde denne sak paa hjertet, og som et par ganger om aaret kunde reise rundt i vort vidtstrakte land og baade virke for K. M. A. og dets missionsgrene. Vi staar jo saa litet i forbindelse med alle de store og smaa kredse, og i vor alvorlige og oprevne tid trænger vi aandssamfund med hverandre mere end nogensinde. Men da der er ebbe i K. M. A.s kasse, saa maa vi ogsaa bede om midler til underhold av en reisesekretær.

Bodil Biørn.

Da der atter ihøst har været frygtelige blodbad og uroligheter i Armenien blev søster Bodil Biørns utreise forhindret.

Hendes helbred har i den senere tid været mindre god, dog haaper hun om Gud baner veien senere at reise ut. Isaafald vilde det være en stor hjelp for hende om hun kunde faa en norsk troende sykepleierske med.

Maatte Gud lægge dette tilrette.

Det har været opmuntrende at se hvorledes Gud i det sidste aar har vel-signet Armenien-arbeidet. Midlerne er strømmet ind. F. ex. paa L. M. F.s aarsmøte i oktober blev der overrakt søster Bodil kr. 2000 fra en dame paa Eidsvold.

Fra Tysfjord.

Paa «Fredly» gaar livet sin vante gang, søstrene fuldt optat med de opgaver, som gjerningen stiller til dem: sykepleie, søndagsskole, bibellæsninger, bønnemøter o.s.v. samt arbeidet i husholdningen og med besætningen. Hertil kommer saa de mange besøk, hvorav flesteparten kanskje er for at faa raad og hjelp, legemlig og sjælelig, timelig og aandelig. Av aarsberetningen fremgaar at der gjennemsnitlig hadde været 3 tilfældig besøkende pr. dag hele aaret igjennem. Her sydpaa har vi søstre ansat av kommune eller menighet og privat fattigpleie, som træder hjælpende til, naar sygdom og nød banker paa døren. De haarde naturforhold og daarlige kommunikasjonsmidler deroppe vanskeliggjør saadanne foranstaltninger, og kanske det heller ikke vilde være let paa det knappe budget at finde plads for utgifterne til en menighetssøster. Langt til prest og doktor har de ogsaa, ja undertiden helt uten saadan hjelp. Da er det godt at vite, at til «Mor» paa Fredly kan de trygt komme med hvad som trykker.

Søster Olivia er jo menneskelig talt den bærende kraft i hele arbeidet, om-

end administrationen, byggeforetagender og den store korrespondance lægger megen beslag paa hende. Hvorledes hun selv ser sit forhold til opgaverne fremgaar klart av nedenstaaende eksempel, som en søster fra Sørlandet, der i sommer i længere tid opholdt sig paa Fredly, berettet. Man hadde netop hat besøk av overlægen for tuberkulosen og av en ingeniør ute fra Lofoten. Begge uttalte sin uforbeholdne anerkjendelse av hele anlægget, ikke mindst av moloen. Blit alene med søster Olivia spurte hun hende, hvorledes hun hadde kunnet uttænke og greie det alt. Søster Olivia svarte, at det var nok ikke hende, for naar hun hadde siddet der ribbet og fattig, raadløs og hjælpeløs overfor de store opgaver, da kom Herren selv og ga raad med sit øie, saa *hans* alene blir æren. Maa Herren velsigne hende og bevare hende i denne avhængige stilling, saa kan han gjøre store ting.

Hvor travelt der end kan være paa Fredly, sørger søster Olivia hver dag for at samle søstrene til en stille stund om Guds ord og til bøn og samtale om gjerningen. Sikkerlig en kilde til megen kraft og velsignelse.

Søster Mina faar vi forhaabentlig beholde paa Fredly, men til posten paa tuberkulosehjemmet maa komme en ny søster. Maa Herren selv kalde en dertil skikket.

Søster Julie Botha kommer desværre til at forlate gjerningen. Hun har været en trofast og god hjælp. Gud signe hende i hendes videre arbejde i Mesterens tjeneste.

Fine, som jo ogsaa hører Fredly til, maatte reise hjem ihøst, da hendes mor var syk.

Saa har vi den glæde at kunne meddele vennerne, at en ung søster i sommer meldte sig til tjeneste paa Fredly. Frk. Aagot Jørgensen fra Grimstad har helt fra barneaarene villet leve for Jesus. Tidlig kom hun med i en barneforening for Tysfjord, og snart vaktet ønsket i hende at komme derop og hjelpe søster Olivia, og nu har Herren opfyldt dette hendes ønske.

I sommer kom hun til Fredly og vilde være der et aar uten løn. Søster Aagot er en solstraale deroppe, villig og glad gaar hun til alt arbejde ute og inde, hos de syke, i kjøkkenet, paa ageren, og hvor hun trænges. La os ta hende ind i vore bønner, at Herren maa bevare hende og føre hende dyper ind i det fortrolige samfund, som en fri ungdom kan leve med sin frelser. Maa Herren velsigne ogsaa hendes forældre, som ikke alene gav sit barn, men ogsaa kostede hendes reise helt op. Det var i sandhet en stor gave. Vi har mottat den med tak til dem og til *ham*, som er al god gaves giver.

Tuberkulosehjemmet blev ikke aapnet ihøst, hvad vi hadde haapet. Forskjellige forhold og planer er aarsaken hertil.

Man tænker saaledes at kunne skaffe anlægget elektrisk kraft. Vær med at be Herren om, at det maa lykkes. Vistnok vil det komme til at koste Fredly en del, men tænk hvilken lette for vore venner deroppe, baade syke og friske. En søster fra Finmarken sa, at da de der hadde faat elektrisk lys, saa var mørketiden ikke halvt saa svær at komme igjennem.

Saa gi Herren os alle et godt og velsignet nyt aar. Han varme vore hjerter med sin egen kjærlighet til al god gjerning.

Med hilsen til alle venner!

Inga Tveten.

Santalmissionen.

2den til 4de juli avholdt santalmissionen sit landsmøte i Kristiania. Vi hadde der den glæde at faa være sammen med 8 av missionærene derute fra, og vi fik ved den anledning mangt et friskt pust fra deres arbejde. De delte med os deres glæder og sorger, som de hadde oplevet, og jeg tror mange av os fik litt mere varme hjerter for den store gjerning, som øves der.

Skrefsruds landsmænd fik ogsaa en

direkte hilsen fra menigheten der, gjennom en av missionærene. Han skulde hilse og takke for hvad vi i Norge hadde gjort for dem, som vi ikke hadde set. Den gamle mand som overbragte hilsenen sa, at naar han kom til himmelen saa vilde han først takke Jesus som ogsaa var død for ham, ogsaa vilde han se efter Skrefsruds landmænds og takke dem, som hadde delt den store skat med dem derute.

Ja vi fik nok gjentagende høre at arbeidet ikke var forgjæves. Men vi fik ogsaa høre litt om de store vanskeligheter og blandt andet om pengene, som nu blir saa smaa naar de kommer derut.

Det var saa gripende da pastor Johnne fortalte om de ældste, som arbeidet for en betaling av ca. 12 — 15 kr. pr. maaned. For den sum skal hele familien underholdes. Da saa pastor Johnne skulde reise hjem kom nogen av dem og bad om et paalæg av 1 — én krone, paa grund av de dyre tider. Deres andragende *maatte avslaes* — missionskassen kunde ikke greie det. Da de hørte at det var umulig, gik de stille sin vei, villige til at lide savnet for evangeliets skyld. Aa venner, hvor meget længer de kristne derute er kommet end mange av os — hvad undværer du og jeg forat evangeliet kan bli utbredt? Jeg har ogsaa hørt om nogen store skolepiker der, som et par uker spiste sig bare halvmæt og solgte resten av risen, for at ha noget at gi engang der var ofring. — — Taler ikke dette til os om, at de kristne santaler forstaar bedre end vi, betydningen av ordet «offer»?

Kjære K. M. A. venner, maatte Jesus ogsaa blandt os faa se mange villige hjerter — villige til at ofre os selv og *alt vort* til ham.

Dere vet at vi saa gjerne vil faa sendt en kvindelig arbeider til hjelp blandt de hedenske kvinder i Santalistan.

Skal vi bli enige om at be mere *intest* om midler til dette, og ogsaa være villige til at ofre mere selv, saa maalet snart kan naaes? Der er mange unge som er villige til at gaa ut. Skal ikke vi kunde be Gud om at en av disse maatte bli en utsending fra K. M. A.?

Jesus venter paa arbeidsfolk til sit store indhøstningsarbeide.

Senere er indløpet brev fra frk. Anna Jensen hvorav hitsættes følgende:

«— — — Vi vil bli forførdelig glad for en missionær. Aa saa glad jeg skal bli den dag vi faar flere kvindelige arbeidere. — Det trænges! —

Basi og Ludgi har det godt. Og jeg tror virkelig, de tjener Herren med glæde.

Vi tænker meget paa at ha et kvindemøte her i juleferien. Vi vil da samle de ledende kvinder fra de forskjellige landsbyer. Vi vil ha bibeltimer, bønnemøter og samtale over forskjellige ting vedrørende vort arbeide.

«Hele kvindeverdenen for Jesus Kristus». Det er mit ønske og mit maal. En nations opløftelse sker gjennom gode mødre og hustruer — og den hedenske kvindeverden ligger saa dypt nede — den maa reises op og faa Jesus Kristus med frelse og frigjørelse fra last og skam ind i hjerter og hjem. —

M. S.

Frk. Nico Hessen, Neubergt. 18, er kasserer fra K. M. A.s santalarbeide, Likeledes kan bidrag sendes til K. M. A.s kontor, Keysersgate 13.

Utgifterne ved „Kvartalshilsen“

samt leien i Keysers gt. 13 er steget betydelig i den sidste tid, saa K. M. A.s hovedkasse har vanskelig for at klare sig. Dette vil vi tillate os at lægge paa vennernes hjerter i haap om at bidrag vil komme.

K. M. A.s styre.

Resterende kontingent bedes indbetalt.

Bønnekortet for 1919 skal ogsaa brukes i 1921.

Utgitt av Kvindelige Missions Arbeidere (K.M.A.)
Ekspedition: Keysers gt. 14, Kristiania.
